

Korkuluk

— Gözyaşı · 08 Eylül 2013

Kadın sıkıca sarıldı yalnızlığına
öpüp yavaşça yanına yatırdı
yılların verdiği bir alışkinlikle
uyandırma korkusunu elleriyle kovup
usulca alnından öptü
uyu dedi..
Uzun bir zaman beraberiz yine seninle..

Kaybetmeye doymayan elleri
vermekten yorgun gönlü
almaya korkan gözlerini
bir zamanlar şen kahkahaların gizlendiği
yastığının nakışlarına dikti
bitti dedi.
Yastık iyi dedi..Hadi uyu.

Bittiğini bir kez de
camın aralığından hırsız gibi odasına giren
ve saçlarını kamçı gibi yüzüne çarpan rüzgar da onayladı
acıyı mendiline damlayan iki damla tuzlu suydu
ve kadın aslında korunmasız bir korkuluktü.

En çok yalnız, geniş tarlaların
kenar köşelerinde beklerdi hayatı
arada başına üşüşen kargalara
sadece bakışıyla 'yaklaşmak yasaktır' nazarı atar
kendini yalnızlığın koynuna katardı.

Ve en çok,
en çok güneş yakıyor gözlerimi dedi
kendi kendine konuşmaya alışkın dudakları
leke bırakıyor omuzlarımda
yükü taşımaya razıyım da
lekelere tahammülüm yok
çıkıyor üstümden

hayallerimin yapıştığı şapkamın kenarından
yüzümü göstermeye korktuğum bir gece gözü
üç beş kelimeyle oyuyor bu kehribar gözü.

Gözlerim yok zaten
yıllar, yıllar önce dünyanın çivisini sökmeye niyetlenince
ve doğum sancısıyla
kıcıma yediğim şaplak orantısıyla
hızla adım atarken kangren olmuş hayata
unutmuşlar hak denen dolabın köşesinde.

Kollarım çarmığa gerilmiş
herkesin benim dediği dünya denen tarlanın
ben olmazsam talan olacağı aşikar
tohumlarını rahmime ekmeyi bekliyorum
adım kadın oldu olalı
ömür terazisinde ki ağırlık
hep dengesiz ceplere doldu dolalı..

Gözyaşı/